ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 16ης Νοεμβρίου 1972 *

Αντικείμενο της υποθέσεως:

Ερμηνεία του κανονισμού 3 (ΕΟΚ) του Συμβουλίου περί της κοινωνικής ασφαλίσεως των διακινούμενων εργαζομένων και ιδίως των άρθρων 26 και 27.

Διατακτικό της αποφάσεως:

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Αποφαίνεται ότι:

1) Διάταξη που δημιουργεί άμεσο σύνδεσμο μεταξύ της υπαγωγής σε συνταξιοδοτικό σύστημα και της κτήσεως δικαιώματος σε παροχές εκ μέρους των συνταξιοδοτικών οργανισμών υπέρ των ασφαλισμένων και όσων έλκουν εξ αυτών δικαιώματα, λόγω του ότι νοσούν από φυματίωση και αυτό προκειμένου να εξασφαλιστεί η ανάρρωσή τους πρέπει να θεωρηθεί ότι υπάγεται σε νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως που αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 3.

2) Οι παροχές κοινωνικής ασφαλίσεως που, χωρίς να σχετίζονται με την «ικανότητα προσπορισμού κέρδους» του ασφαλισμένου, χορηγούνται επίσης στα μέλη της οικογενείας του και αποβλέπουν κυρίως στην ανάρρωση του ασθενούς και την προστασία του περιβάλλοντός του, πρέπει να θεωρούνται ως παροχές ασθενείας που αναφέρονται στο άρθρο 2, παράγραφος 1 α, του κανονισμού 3. Για τη γένεση του δικαιώματος στις παροχές αυτές, ο συνυπολογισμός των περιόδων ασφαλίσεως που συμπληρώθηκαν στα διάφορα κράτη διέπεται, επομένως, από τα άρθρα 16 επ. του κανονισμού 3.

Πρόταση του γενικού εισαγγελέα:

Ταυτίζεται με το διατακτικό.